

EEN

Twée levens
Twée zussen
Eén keuze

Sarah Crossan

**PEPPER
BOOKS**

NUR 302/Wo71601

© MMXV Sarah Crossan

© MMXVI Nederlandse editie: Pepper Books

First published in Great Britain by Bloomsbury Publishing Plc.

Oorspronkelijke titel: *One*

Nederlandse vertaling: Sabine Mutsaers

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Pepper Books is een volwassenenimprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

pepperbooks.nl

Voor Ben Fox (1988 – 2014)

- ride on

AUGUSTUS

Zusjes

Dit

zijn wij.

En we leven.

Is dat niet bijzonder?

Dat we er zelfs maar

in slagen

te bestaan.

Het einde van de zomer

De adem van de zomer koelt langzaam af.

De inkt van de nacht komt steeds vroeger.

En vanuit het niets

kondigt mijn moeder aan dat Tippi en ik

niet langer thuis les zullen krijgen.

‘In september

gaan jullie naar school

zoals iedereen,’ zegt ze.

Ik reageer nauwelijks.

Ik luister

en knik

en trek aan een los draadje in mijn trui

tot er een knoop

op de grond valt.

Maar Tippi blijft niet rustig.

Ze ontploft:

‘Dat méén je niet!

Zijn jullie gek geworden?’ schreeuwt ze.

En ze maakt urenlang ruzie met onze ouders.

Ik luister
en knik
en bijt op de velletjes van mijn nagels
tot ze

bloeden.

Uiteindelijk wrijft mijn moeder over haar slapen
en zegt dan ronduit:

‘De bijdragen van alle weldoeners zijn op
en we hebben geen geld voor thuisonderwijs.
Jullie weten dat je vader nog geen werk heeft
en oma’s pensioen
is niet eens genoeg om de kabel-tv van te betalen.’

‘Jullie zijn niet goedkoop,’ voegt mijn vader eraan toe,
alsof ze al het geld dat ze aan ons kwijt zijn

– voor ziekenhuisrekeningen en speciale kleding –
zouden kunnen besparen als wij
ons een beetje beter
zouden gedragen.

Het zit namelijk zo.

Tippi en ik zijn niet wat je noemt normaal –
mensen zoals wij zie je niet iedere dag
of eigenlijk
zie je ze nooit.

Mensen met een beetje fatsoen
noemen ons een Siamese tweeling,
maar we horen ook andere benamingen:
freaks, onmensen,
monsters, mutanten,
en zelfs een keer 'tweekoppige duivel'.
Daar moest ik zo hard om huilen
dat ik een week lang dikke ogen heb gehad.

Maar dat we anders zijn valt niet te ontkennen.

We zitten aan elkaar vast
met onze heupen.
Verbonden in bloed en botten.

En
daarom
hebben wij
nooit op school gezeten.

Jarenlang hebben we scheikundeproeven gedaan
aan de keukentafel
en de gymles deden we in de tuin.

Maar nu
kunnen we er niet meer onderuit;
we gaan naar school.

Niet dat we naar een gewone school gaan
zoals ons zusje Draak,
waar kinderen de leraren met een mes bedreigen
en ontbijten met een flesje Tipp-Ex.

Nee, nee, nee.

De gemeente betaalt het thuisonderwijs niet meer,
maar we krijgen wel
een plekje
op een privéschool aangeboden.

Hornbeacon High.

De school is bereid de plek voor ons samen
als één te laten tellen.

Ze vinden zeker dat we boffen.

Maar ik zou ons
niet bepaald
bofkonten willen noemen.
Echt niet.

Iedereen

Draak zit op het voeteneind

van het bed dat ik deel met Tippi.

Ze steekt haar bont en blauwe voeten naar voren terwijl
ze haar teennagels metallic donkerblauw lakt.

‘Ik weet niet.

Misschien is het best leuk,’ zegt ze.

‘Niet iederéén is een eikel.’

Tippi pakt de nagellak en begint met mijn rechterhand.

Ze blaast

mijn nagels

droog.

‘Nee, dat is waar,

niet iedereen is een eikel,’

zegt Tippi.

‘Maar iedereen die ons ziet

wordt er vanzelf een.’